

[Clausager.]

sidste Valg gav den ren og skær Fuldmagt i Ordets bogstavelige Betydning.

Endnu holder de fleste vel nok fast ved Haabet om, at det maa blive bedre, og forsvare Regeringen og undskylder den. Men det er ikke let, især efter det sidste Valg. Man kan godt mærke, at de, der skal forsvare denne Regering og dens Politik, har mere Besvær med det, end de har haft før, og det tager længere Tid for dem, end det gjorde før. Naar jeg hører paa, hvad der siges, mindes jeg uvilkaarligt et Ordskifte mellem to Venner. Den ene siger til den anden: Er din Kone lige saa køn, som hun var, da du for 10 Aar siden giftede dig med hende? Og saa svarer den anden: Ja, jo, det er hun vel nok, men det tager efterhaanden lidt længere Tid for hende at blive det! Saadan er det ogsaa her. Det tager efterhaanden lidt længere Tid for Regeringen at faa forklaret, hvorfor det staa saa daarligt til, hvorfor det ikke er blevet betydeligt bedre, end det er. Vi ser, at Arbejdsløsheden er uhyggelig stor, ja, rent ud sagt næsten er fordoblet, og saa har vi ved Siden af — og det er maaske Grunden til den store Arbejdsløshed — en erhvervsmæssig Uligevægt i Samfundet af den mest forfærdelige Art.

Den højtærede Finansminister talte før om, at det kunde ikke nytte noget at sammenligne Landbruget i 1914 med Landbruget nu: der var andre Produktionsforhold, der var andre Gældsforhold og saa meget andet. Ja, man kan tale lige saa længe, man vil, man kommer dog aldrig uden om, at der er to Erhvervskredse her i Landet af vidt forskellig Art: den ene Kreds med en kolossal Indtjeningsevne, hvad man ser af de høje Udbytter og de høje Kurser paa de paagældende Papirer, og den anden Kreds med et uhyggeligt lavt Udbytte — med en Forrentningsprocent paa en 2—3 Stykker sidste Aar —, saaledes at man ikke kan klare Forrentningen og Afdraget af den Gæld, man har, og ikke faa et ordentligt Udbytte af de Penge, man selv har skudt i Bedriften. Derfor har vi en Flugt fra Land til By, baade hvad Penge angaar, og hvad Mennesker angaar. Og samtidig med at vi har denne uhyggelige Uligevægt mellem Erhvervene, har vi en Dyrtid og et Prisniveau, der stadig væk er stigende. Dette gælder ikke blot Luksusvarer — ih, bevares vel, vi sender en venlig Tanke til afdøde Finansminister Neergaard og husker al den Kritik, han var udsat for, fordi han fordyrede Luksusvarer —, nej, nu er det de almindelig Forbrugsvarer, der

fordyres, og Lønningerne stiger, det maa de gøre af den Grund.

Stort Kapitalforbrug har vi, Renterne stiger, Skatterne stiger, og dette høje Prisniveau bevirker, at den Erhvervskreds, jeg nævnte før, som ligger langt nede, som har en Lavkonjunktur, stadig væk har for store Produktionsomkostninger, den kan ikke faa Salgsprisen til at harmonere med Produktionsprisen. Baade Eksporterhvervenes Folk og Forbrugerne lider under denne Tilstand. Dette føler Regeringen, og derfor maa den lappe paa den; den maa tage noget her og noget der fra dem, der har faaet Fordel af Regeringens Politik, og kaste det til dem, der har haft Skade af den. Det kan der godt siges en Del til Forsvar for, det vil jeg ingenlunde benægte, men nøjes man med det, saa bliver den Del, der staa lidt over de ringeste og ikke oppe mellem de bedste, stadig væk trængt mere og mere, og det kniber for dem at faa det til at gaa rundt.

Det, at man kommer med disse Lovforslag, dels det, vi behandlede før, dels det, der foreligger her, er det tydeligste Tegn paa, at der er noget galt i Samfundet, og jeg vil for mit Vedkommende føje til, at jeg tror ogsaa, det er et Tegn paa, at der er ført en gal Politik. Nu har Regeringen, som jeg sagde før, den uindskrænkede Magt, den har Fuldmagt, den kan gøre lige, hvad den finder bedst og rigtigst for at bøde paa de Skævheder, der er. Og naar det saa ikke er blevet godt nok, er det, siger jeg, fordi der er ført en gal Politik.

Jeg har saa tit hørt dette: men husk dog paa, Ulykkerne er kommet udefra. Det kender jeg nok, og det er sandt, det skal slet ikke benægtes eller afkræftes. Men jeg føjer altid til: Ulykkerne er forstærket inden for vore egne Døre, thi man har ikke søgt at støtte og bedre Vilkaarene for dem, der blev ramt haardest af Ulykkerne, men netop for dem, der i visse Tilfælde fik Gavn af Ulykkerne. Jeg hørte godt før, at Finansministeren talte om, at dette om Afspærringspolitikken skulde vi hellere holde op med, den kunde man slet ikke undvære. Nej, ikke helt og holdent, ikke i den Forstand, at man kan give helt fri. Men man kan lade være at afsperre af Hensyn til Beskæftigelsesformaal og Beskyttelsesformaal, og man kan nøjes med at rettlede Indførselen af de Varer, der er handelspolitisk bundne.

Men Afspærringspolitikken er ikke det eneste, der er ogsaa Toldpolitikken. Hvorfor i al vide Verden skal vi — som i de senere Aar — have en Toldpolitik saa skrap og saa protektionistisk, som vi aldrig har set det